

CHƯƠNG THỨ BA MƯỜI TƯ

CỤC LẠC TINH

Cơ Băng Nhận lạnh lùng:

-Người cứu hấn bằng cách nào ?

Hồ Thiết Hoa chuẩn bị vọt đi, toàn thân căng thẳng, nghe cbn hỏi như vậy, bất giác thở phì, như quả cầu xẹp hơi.

Y sững sờ một lúc, chưa nói gì được, người cuối cùng vung tí dao một hồi rồi ngã xuống.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Hấn ngã, cũng như ba người trước ngã là vì kiệt sức, họ chưa đến đổi nguy đến tánh mạng, chỉ sợ ...

Hồ Thiết Hoa đã bình tĩnh, thốt:

-Vô luận họ chết hay không chết, ít nhất chúng ta cũng phải đến đó xem qua !

Cơ Băng Nhận buông gọn:

-Giờ thì không đến được !

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Tại sao ?

Rồi y bĩu môi:

-Chẳng lẽ họ giả vờ ?

Bốn người đó, hấn không thể giả vờ, bởi chẳng ai giả vờ như vậy được !

Lần này, Hồ Thiết Hoa đã có chủ trương rõ rệt, chỉ chờ Cơ Băng Nhận cho biết ý kiến là y hành động liền.

Cơ Băng Nhận đáp:

-Người có nhận thấy là bốn người đó không phải vô duyên vô cớ mà phát điên chứ ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Đương nhiên là có người hãm hại !

Cơ Băng Nhận tiếp:

-Và đương nhiên là người hãm hại họ không phải không nguyên nhân, có đúng thế không ?

Hồ Thiết Hoa lại gật đầu:

-Đúng vậy ! Biết đâu người đó không có ý đoạt hàng hóa bảo tiêu của họ ?

Cơ Băng Nhận lại tiếp:

-Như vậy bốn người đã ngã rồi, thì chẳng lẽ kẻ kia lại không đến thu dọn chiến quả ? Nếu bây giờ người xuất hiện, là người trở thành đối tượng của kẻ ấy !

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nhưng nhìn mút tầm mắt, chúng ta có thấy bóng hình nào đâu ? Không lý kể đó có thuật tàng hình ?

Bỗng, một bóng đen vụt qua, ngang trên đầu họ tiếp theo gió gấp thổi mạnh, một con chim ưng xuất hiện, lượn một vòng, quanh đoàn người ngựa.

Đoạn nó khép hai cánh lại, lao mình xuống.

Mỏ nó mở ra, cắn lấy một đường dây cột chiếc rương nơi cổ xe ngựa rồi nó bay lên.

Nó quạt cánh mấy lượt, biến hình trận cát, thoáng mắt nó chỉ còn là một điểm đen, điểm đen nhỏ dần, rồi biến mất.

Động tác của con chim ưng nhanh quá, Hồ Thiết Hoa cơ hồ nhận định không kịp.

Tiểu Phi thở dài:

-Kế hoạch chu đáo và cẩn mật vô cùng ! Thử đoán lợi hại phi thường ! Không cần một người nào xuất hiện, chứ đừng nói là xuất thủ ! Thế mà vẫn lấy được chiếc rương do Bành gia thất hộ hộ tống !

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Người có tưởng là chiếc rương đó đựng châu ngọc chăng ?

Tiểu Phi cười khở:

-Không phải châu ngọc thì dễ thường là thịt béo à ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Nếu là thịt béo, thì còn có lý ! Một con chim ưng do kẻ nào đó sai đến, lại có tài nhận thức rương châu ngọc à ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chiếc rương có một dấu hiệu riêng, con chim ưng được huấn luyện kỹ càng, nhận ra dấu hiệu đó. Người chưa hiểu nổi một việc như vậy sao ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Một lúc lâu, y gượng cười thốt:

-Xem ra cái bịnh ngốc của ta, càng ngày càng trầm trọng !

Cơ Bằng Nhạn cất tiếng:

-Kẻ đó đã đặt thủ, bấy giờ nếu người còn muốn đến xem có thể đi được rồi !

Trong bốn người, đã chết hết ba.

Người còn lại có bộ ria rậm, ngực còn thoi thóp nhưng rất nhẹ, chừng như có thể ngừng bất cứ lúc nào.

Hồ Thiết Hoa banh miệng y, đổ phần rượu còn lại trong bình vào miệng y.

Tim người đó lập tức lại đập mạnh trở lại.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Các hạ có phải là Bành Nhất Hồ chẳng ? Các hạ đã gặp gì ?

Người đó mở mắt ra, Hồ Thiết Hoa nhận ra ánh mắt của y còn hàm ẩn vẻ kinh hãi.

Tiểu Phi thấy trông mắt của y lớn ra một cách quái dị.

Y thở mạnh, y cự mình, y muốn đứng lên, nhưng y không cử động nổi bàn tay. Chẳng những thế, y không còn điều khiển thân thể như y muốn !

Hồ Thiết Hoa lại giục:

-Nói đi ! Nói đi chứ ! Các hạ còn nói được chẳng ?

Người đó ục ặc mấy tiếng, yết hầu dao động, cuối cùng phát ra một thứ thanh âm, không giống tiếng người.

Cả bọn cố gắng nghe:

-Ác ma ! ... Ác ma ! ... Trăm ác ma, ngàn ác ma ! ... Giết ! ... Giết ! ...

Hồ Thiết Hoa đổ mồ hôi nặng hạt, cao giọng:

-Ác ma ở nơi nào ? Nơi nào có ác ma ?

Người đó trừng mắt nhìn ra xa xa, rung rung giọng:

-Người đừng tưởng cướp được ! Người ... người ...

Y vụt vọt tới, nhưng chỉ được hai bước thôi, rồi ngã xuống.

Vĩnh viễn không còn động đậy được nữa !

Những giọt rượu của Hồ Thiết Hoa giúp y phục hồi điểm sinh lực cuối cùng, trước khi tiêu tan luôn, tiêu tan vĩnh viễn.

Tiểu Phiên run bắn người, thốt:

-Hắn thấy ... hắn thấy ác ma ẩn hình ! Ác ma ở đâu đây, nên hắn định chạy, hắn không còn chạy được nữa ! Nếu chúng ta không chạy thì chỉ sợ không còn kịp nữa !

Hồ Thiết Hoa thừa hiểu hắn hồ đồ, song vẫn rợn người như thường.

Y nhìn qua Thạch Đà, gương mặt của gã đầm đìa mồ hôi !

Cơ Bạng Nhận ngồi xuống cạnh một xác chết quan sát.

Một lúc lâu, hắn đứng lên, nhưng chẳng nói gì.

Tiểu Phi hỏi:

-Người tìm được nguyên nhân cái chết của họ chẳng ?

Cơ Bạng Nhận thông thả thốt:

-Mất sức, đói, khát mà lại mừng tượng có trúng độc, một loại độc kỳ quái, loại độc không giết người, chỉ làm cho người điên thôi !

Tiểu Phi suy nghĩ giây lâu:

-Người hãm hại họ rất có thể cũng là người hãm hại chúng ta ! Dùng một phương pháp làm cho kiệt sức vì khát !

Cơ Bạng Nhận tiếp:

-Ảo ảnh đeo đuổi họ đến phút cuối cùng !

Tiểu Phi gật đầu:

-Trước khi đến đây, họ đã trúng một loại độc, sanh ra ảo tượng trước mắt họ, nên thấy trăm ác ma, ngàn ác ma, vây quanh họ công kích họ, họ chạy, chạy không thoát, họ kháng cự, đến lúc khí lực tiêu tan, họ ngã gục !

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nếu họ không khát nước, thì họ có lâm vào tình trạng đó không ?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn không đáp.

Hồ Thiết Hoa nhìn cả hai, rồi nhìn xác chết, không nói được tiếng nào nữa.

Nhìn ra xa, cát vàng trải rộng, ngoài tầm mắt. Nơi nào cũng là cát vàng.

Không có nước ! Không có sanh mạng ! Không có hy vọng !

Thêm một ngày nóng thiêu, nóng đốt lại qua !

Họ mang ngựa chết, người chết, bỏ vào trũng cát, họ đua cát cho lấp bên trên.

Sau đó, họ ngồi lên phiến đá, chờ sao hiện.

Không ai nói một tiếng gì.

Hồ Thiết Hoa muốn hỏi một câu:

-Hiện tại chúng ta làm sao ? Đi đến nơi nào tìm nước ?

Nhưng câu hỏi không thoát ra khỏi miệng y, bởi y hiểu, dù y có hỏi, cũng chẳng ai đáp !

Biết đáp làm sao ?

Đói ! Khát ! Mệt nhọc ! Những cảm giác đó về với họ, khi đêm về.

Tiểu Phiên lấy cơm khô, toan ăn, Cơ Băng Nhạn giạt lại gắt:

-Ăn là chết gấp ! Không ăn, ít khát. Ăn vào, sẽ khát kinh khủng đấy !

Hồ Thiết Hoa lại vò đầu, vệt cười thốt:

-Vừa rồi ta sờ vai Bành Nhất Hổ, chạm phải một cái gì vừa tròn, vừa cứng, mường tượng cái trứng gà. Các người nghĩ có kỳ quái không ?

Y không muốn nói gì, song im lặng thì cảm thấy buồn buồn làm sao !

Cơ Băng Nhạn bỗng nhiên đứng lên, bước đến cạnh Thạch Đà nắm tay gã, ngồi xuống, đối diện với gã một lúc, cả hai bất động trong tư thế đó.

Thần sắc của Thạch Đà càng lúc càng trầm trọng, đáng sợ vô cùng !

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Người xem, họ đang làm gì thế ?

Tiểu Phi đáp:

-Họ đang đàm thoại.

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

-Đàm thoại?

Tiểu Phi gật đầu:

-Đối với kẻ vừa điếc, vừa câm, vừa đui, phải có một phương pháp đặc biệt để giao đàm với kẻ ấy ! Họ đang dùng bàn tay chuyển đạt ý tứ cho nhau đó.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Lúc nào người cũng sáng suốt ! Cái gì người cũng hiểu cả !

Tiểu Phi cười khỏ:

-Ta hy vọng muốn biết họ đang nói gì với nhau !

Rồi Cơ Băng Nhận cũng trở lại với họ, thần sắc trầm trọng hơn trước.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Tiểu Phi, lâu lắm, hắn mới cất tiếng:

-Người hãm hại chúng ta, chính là người hãm hại Thạch Đà ngày trước !

Hồ Thiết Hoa giật mình, Tiểu Phi điềm nhiên thốt:

-Ta đã thấy như vậy, ngay từ chiều hôm qua !

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Mà người đó là ai ?

Cơ Băng Nhận thở dài:

-Dù chết, Thạch Đà cũng không chịu nói tên người đó cho chúng ta biết ! Theo ta hiểu, chẳng những người đó có vũ công đáng sợ, mà dưới tay của y luôn luôn có hàng trăm người, sẵn sàng chết cho y !

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Võ công cao, thủ hạ đông, lại toàn là những tên cảm tử, hành động lại nguy dị, kỳ bí, thủ đoạn lại tàn độc ! Thật sự, ta cũng phải khiếp ! Ta không tưởng tượng nổi trên đời có một người đáng sợ như vậy ? Đáng sợ ở mọi phương diện ?

Rồi y nhảy dựng lên hét to:

-Ta chưa biết phải đối phó với con người đó như thế nào, ta chưa biết con người đó có hình dạng như thế nào sng nếu ta bị người đó hãm hại thì thật là oan uổng cho ta !

Cơ Băng Nhận lạnh lùng:

-Nếu người biết dẫn tánh nóng có thể người khỏi chết oan uổng !

Hồ Thiết Hoa lại ngồi xuống, ôm đầu, rên rĩ:

-Ta điên ? Càng ngày ta càng điên ? Ta điên mất ? Các người đừng để ý đến ta !

Cơ Băng Nhận suy tư giây lâu, rồi trầm giọng thốt:

-Hiện tại, điều khó khăn nhất cho chúng ta, chẳng phải là việc thiếu nước mà chính là người đó ! Có ta, Thạch Đà, vấn đề nước chẳng còn quan trọng nữa, chỉ còn người đó ! Người đó là vấn đề sống chết của chúng ta !

Hắn thở dài, đoạn tiếp:

-Y đã phát hiện ra chúng ta rồi, tuyệt nhiên chẳng khi nào y buông tha chúng ta ! Cục diện đã thành cái thế đối lập, đối lập với tất cả phương tiện cho y, song chúng ta như người đi đêm, chính đó là điều đáng sợ. Bởi y biết chúng ta, mà chúng ta thì chẳng biết y. Y thấy chúng ta, y có thể theo dõi chúng ta từng bước đi, song chúng

ta chẳng biết y ở phương trời nào ! Hoặc chúng ta, hoặc y phải có một bên hủy diệt, mà chúng ta thì ... có nhiều hy vọng bị hủy diệt hơn y !

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Thì chúng ta cố tránh y, chúng hãy tìm Hắc Trân Châu trước, sau đó sẽ giải quyết vấn đề của y !

Cơ Băng Nhận gần từng tiếng:

-Không một ai có thể trốn tránh y, nếu y quyết tâm tìm. Trước khi gặp y, chúng ta phải dẹp mọi việc làm qua một bên, để tìm cách đối phó với y. Hà huống, rất có thể Hắc Trân Châu thỉnh y đến đây để đối phó chúng ta !

Tiểu Phi thở dài.

Chàng trầm ngâm một lúc lâu, bỗng bật cười lớn mấy tiếng:

-Nếu vậy chúng ta cũng nên liều sống chết với y một phen ! Chẳng có gì phải lo ngại, y chẳng phải là một kẻ bất khả xâm phạm, y chẳng phải là kim cương bất hoại, thì chúng ta sợ gì y chứ ? Chúng ta từng gặp nhiều đối thủ lợi hại mà ! Các người quên sao ?

Hồ Thiết Hoa ngẩng đầu lên vỗ tay phụ họa:

-Bây giờ ta mới nghe đúng là giọng nói của một Đạo Soái Lưu Hương ! Mấy hôm nay ta tưởng Đạo Soái Lưu Hương đã chết rồi ! ...

Tiểu Phi cau mày:

-Trường hợp bất khả kháng, Hồ Thiết Hoa ạ !

Cơ Băng Nhận cũng tiếp:

-Không còn cách nào khác hơn !

Họ ngồi đó, bất động, song cảnh giác đề cao, kiếm đao không nằm nơi tay, nhưng kiếm đao có thể chớp lên liền, đừng ai mong trêu vào họ.

Có người đến.

Hơn hai mươi người, từ bốn phía đổ đến. Bước chân của họ nhẹ hơn mèo rình chuột. Họ đi trên cát, lại đông người, không gây tiếng động xào xào nhỏ.

Nhưng họ làm sao qua lọt thính giác của cỗ người như Hồ Thiết Hoa, Cơ Băng Nhận, Tiểu Phi ?

Cả ba đưa mắt nhìn nhau cùng quyết định:

-Lấy tịnh chế động ! Giữ bình tĩnh chờ biến cố !

Cả ba từng chiến đấu bên cạnh nhau, họ liên kết nhau như một tường đồng vách sắt, họ hiểu nhau và hỗ trợ nhau rất chặt chẽ.

Họ là ba, nhưng họ thừa kinh nghiệm chống trộm.

Họ cúi đầu, như đang ngủ gục.

Tối nơi rồi, hơn hai mươi người đó bao vây chung quanh họ liền.

Họ không tỏ lộ điểm gì là có hay biết hay đang bị uy hiếp.

Họ bất động, thành ra số người kỳ quái.

Hai mươi người đó, vận y phục đen, chệt bó sát mình đầu, vắn khăn đen, thân pháp linh hoạt, người nào cũng tỏ ra là tay hung hãn phi thường.

Chúng vẫy tay ra hiệu với nhau.

Một người cất tiếng:

-Các vị đều là người thông minh, thiết tưởng nên ngồi yên như vậy là có lợi cho các vị, đến tay cũng không nên nhích động. Các vị nên hiểu, bất động là an toàn, nhích động là mất mạng !

Hắn thốt rất chậm, chừng như không muốn giao sự khủng khiếp cho người nghe, nhưng đó lại là một thủ đoạn rất cao trên giang hồ ai ai cũng phải công nhận đó là một phương pháp dọa người rất hiệu nghiệm.

Trong tay chúng, có một vật gòn, đen nhưng sáng.

Hiển nhiên đó là ám khí.

Người vừa thốt dứt câu rồi, liền bước tới, tiếp luôn:

-Như vậy là tốt đó ! Bây giờ, trao những vật đó ra !

Tiểu Phi ngẩng đầu lên, lấp vấp thốt:

-Tất cả mọi vật đều ở trên lưng lạc đà, đại vương muốn lấy chi, xin cứ lấy.

Người đó cười lạnh:

-Người đừng vờ ngây ngô ! Tự nhiên, người biết ta muốn lấy gì chứ ?

Tiểu Phi vẫn run sợ:

-Tôi ... thực tôi không biết đâu, đại vương ?

Người đó gần giọng:

-Người lại vờ ngây ngô nữa đấy !

Hắn đưa tay tát vào mặt Tiểu Phi.

Tiểu Phi theo đà của hắn, ngã qua một bên.

Nhưng chính người đánh mới kinh hãi.

Bàn tay đó, phải trúng đối phương, lại mường tượng đánh vào khoảng không. Rõ ràng là đánh trúng mặt đối phương, lại chẳng nghe một cái chạm nào.

Hồ Thiết Hoa trông thấy hắn kinh dị, y vừa giận, vừa tức cười, nghĩ:

-Người đừng hy vọng đánh trúng Lưu Hương ! Trúng Lưu Hương thì người mất mạng !

Người đó biết ngay có sự chẳng lành, vội lấy giọng hòa dịu thốt:

-Các người nên hiểu, chúng ta có nhiệm vụ đến đây lấy vật, vật về tay là nhiệm vụ hoàn thành, lập tức ly khai, nhất định không làm gì hại đến các người !

Rồi hắn mỉm cười tiếp:

-Các người thấy đó, nếu muốn giết các người, chúng ta đã hạ thủ từ mới đến, đâu đợi lâu như vậy !

Tiểu Phi biết là hấn nói đúng, chúng có mạng linh phụ trách việc theo dõi Bành Gia Thất Hổ, chúng không tự chuyên gặp ai giết nấy, và như vậy là bọn chúng không có chi đáng sợ, ít nhất cũng trong lúc này.

Người đó đợi một lúc lâu, chẳng thấy phản ứng gì với bọn Tiểu Phi, lại tiếp:

-Cho nên, chỉ cần các người trao vật đó ra, ta bảo chứng là không ai làm thương tổn các người. Chúng ta chẳng lấy vật gì khác hơn nữa, còn tặng lại các người một bình nước !

Hấn có vẻ quyết tâm lắm. Hấn không uy hiếp, song vẫn ẩn ước có hăm dọa, có dụ dỗ, và cái vật đó, hấn phải quan trọng lắm !

Nếu không lấy được đó, khi trở về, chúng sẽ bị trừng phạt nặng.

Nước là món quý hơn vàng, tại sa mạc nước là vật quuyến rũ nhất, phàm ai đi qua sa mạc lại không thích nước ? Càng có nhiều càng tốt !

Giả như bọn Tiểu Phi biết được đó là vật gì, họ dám lấy mà đổi nước lắm !

Rất tiếc, họ chẳng biết vật gì !

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nhưng các vị cũng phải cho chúng tôi biết là vật gì mới được chứ ! Cứ nói đi, nếu có, chúng tôi sẽ trao ra, vô luận là vật gì, chúng tôi cũng trao ra để đổi nước !

Người đó trừng mắt:

-Thật sự người không biết à ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Chúng tôi không biết thật mà ! Nào ai dám đối với các vị ?

Tiểu Phi cười thầm:

-Tiểu tử cũng vờ khéo đấy chứ !

Người đó trầm giọng hỏi:

-Các người không lục soát trên các xác chết kia sao ?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Trời ơi chúng tôi dù đi đến đâu cũng không thể trộm vật của kẻ chết !

Như vậy là mắng khéo người đó rồi ! Mà lại mắng đậm !

Người đó nổi giận, đã hiểu mình bị xỏ, quát lên:

-Được ! Lại đây mấy tên xem ! Lục soát trong mình của chúng !

Hồ Thiết Hoa toan phát tác, Tiểu Phi ngăn lại thốt:

-Để họ lục soát. Nhất định họ chẳng tìm được gì đâu ?

Có mấy người bước tới, xét trong mình họ.

Hồ Thiết Hoa hết sức bức tức, chẳng hiểu Tiểu Phi có ý tứ gì lại bằng lòng cho chúng xét.

Cơ Băng Nhận nghĩ thầm:

-Đúng là cái tật cũ của Lưu Hương, hơn nữa, hấn động tính hiếu kỳ đấy ! Nếu không biết rõ ràng sự tình, thì hấn chẳng khi nào hấn xuất thủ gấp !

Vô luận ở đâu, vô luận đối với bất kỳ ai, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, Tiểu Phi chẳng hề xuất thủ.

Chàng không thích đánh nhau, càng tránh được càng hay.

Bọn đó xét xong người, lại xét đến lạc đà, chúng chẳng tìm được vật cần tìm.

Có một người trong bọn, suy nghĩ một chút, vụt thốt:

-Rất có thể vật đó còn trong mình Bành Gia Thất Hồ !

Chúng lại moi xác chết lên, chúng lục soát một lúc.

Hồ Thiết Hoa cắn răng, day đầu nhìn nơi khác.

Một người thốt:

-Vẫn không có gì trên thi thể chúng ?

Người đầu tiên lộ vẻ khẩn trương ra mặt, dậm chân nghe thành thành:

-Không thể không có ! Nhất định là phải có ! Cứ lục soát lại kỹ đi, nếu không có thì làm sao trở về phục lệnh ?

Tất cả đều lộ vẻ kinh hoàng, tất cả đều cố lục soát. Song vẫn không tìm thấy gì.

Chúng càng phút càng khẩn trương, cơ hồ quên hẳn sự có mặt của bọn Tiểu Phi.

Cơ Băng Nhận chớp mắt, đột nhiên cất tiếng:

-Cái vật các vị muốn tìm đó, thực sự là vật gì ? Cứ cho chúng tôi biết đi, may ra chúng tôi có thể giúp các vị !

Người đầu tiên quá khẩn cấp, buột miệng thốt:

-Cực Lạc Tinh !

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Cực Lạc Tinh là cái gì ?

Người đó đáp:

-Ta cũng chẳng biết rõ nữa. Ta chỉ biết trong sổ hàng hóa do Bành Gia Thất Hồ hộ tống, có một vật quý báu vô cùng, vật đó là Cực Lạc Tinh.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tôi cứ tưởng là vật gì, trên thế gian này hiếm có, thì ra cũng chỉ là châu báu.

Người đó tiếp:

-Chúng ta vâng lệnh mà đến, theo kế hoạch mà hành động, lấy chiếc rương, ngờ đâu trong rương vẫn không có Cực lạc tinh !

Cơ Băng Nhận vụt hỏi:

-Nếu tôi biết được Cực Lạc Tinh ở đâu, các vị có bằng lòng đổi nước chẳng ?

Người đó vừa kinh hãi, vừa gấp máng, cao giọng:

-Đương nhiên !

Cơ Băng Nhận buông gọn:

-Thật có nước sẵn ?

Người đó gật đầu:

-Có !

Cơ Băng Nhận hỏi:

-Ở đâu ? Cho tôi thấy đi !

Người đó biến sắc mặt:

-Người nghi ngờ đến cả ta nữa à ?

Cơ Băng Nhận suy nghĩ một chút:

-Tốt ! Tôi tin các vị một lần đi ! Tôi trước hết trao Cực Lạc Tinh cho các vị, còn nước thì ...

Người đó mừng rỡ:

-Chỉ cần người trao Cực lạc Tinh cho ta, còn nước thì không thành vấn đề !

Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, không hiểu tại sao Cơ Băng Nhận tin chúng quá dễ dàng như vậy.

Y không rõ Cơ Băng Nhận phải tìm đâu cho có Cực Lạc Tinh mà trao cho chúng.

Bởi cả ba nào biết Cực Lạc Tinh là vật gì ? Vật đó ở đâu ?

Cơ Băng Nhận day qua y, ánh mắt ngời niềm tin tưởng rồi nhìn trở lại Tiểu Phi, điểm một nụ cười.

Hắn không hề băn khoăn lo ngại.

Hồ Thiết Hoa vội nhích đến gần hắn hỏi:

-Người biết Cực Lạc Tinh ở đâu ?

Cơ Băng Nhận thông thả hỏi lại:

-Lúc người còn ôm Bàn Nhất Hồ, người chạm tay vào vai hắn trúng phải một vật gì vừa cứng vừa tròn, đúng vậy chứ ?

oOo